

FESTIVALSKA

NOVINI 8

56. PULA

FESTIVAL IGRANOG FILMA
18. - 25. 7. 2009.
FILM POD KOŽOM

SUBOTA, 25. SRPNJA 2009.

VEČERAS U ARENI SVEČANA DODJELA NAGRADA
METASTAZE - UZNEMIRUJUĆI FILM O VREMENU DANAS
RELJA BAŠIĆ - DOBITNIK NAGRADNE FABIJAN ŠOVAGOVIĆ

PARTNER FESTIVALA

••T••Com• KulFurist

SALI trade d.o.o.
IZ OBLASTI PROMETNE IZDAVAČKE I
KULturne DEJATNOSTI

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Viđačković

Producentica
Tanja Miličić

Koordinatorica programa
Nataša Šimunov

Voditelji popratnih programa
Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac, Svetlana Barač, Zvonimir Rumboldt i Tomislav Fiket

Produkcija zabavnog programa
Ela Poljarević

Voditelj marketinga
Sandra Petrović Dishpalli

Glasnogovornik Festivala
Hrvoje Pukšec

Voditeljica Press centra
Sanela Omanović

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Viđačković

Urednik Festivalskih novina
Boško Picula

Redakcija:
Jordanka Grubač (zamjenica urednika), Matko Botić,
Ana Miljanić, Nicole Vojak, Sandra Mardešić

Službeni fotografi Festivala
Danko Vučinović (voditelj fotoslužbe), Hassan Abdel Ghani, Slaven Radolović, Hrvoje Matoković

Grafička urednica
Irena Musić

Prijelom
Dora Badurina Šuran

Tehnička podrška
Ivica Šuran, Tomislav Erman

Urednik web stranica
Goran Ivanišević

Tisak
Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim novinama
dostupan je i na web adresi www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:
Pula Film Festival
Laginjska 5, p.p. 29
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321
fax: ++ 385 52 393 320
www.pulafilmfestival.hr
info@pulafilmfestival.hr

Uznemirujuće Metastaze i vječni mladić hrvatskog filma

Na konferencijama za novinare jučer u Circolu ekipa Metastaza predstavila je svoj film uoči njegove istarske premijere u Areni, a hrvatski filmski redatelji nagradili doajena hrvatskog glumišta Relju Bašića priznanjem Fabijan Šovagović

piše: Sandra Mardešić

Circolo je u petak ugostio pretposljednju ekipu filma iz ovogodišnjeg Nacionalnog natjecateljskog programa tevelikana hrvatskog glumišta Relju Bašića. Na jučerašnjoj konferenciji za novinare filmsku ekipu *Metastaza* redatelja Branka Schmidta predstavio je producent Stanislav Babić u izočnosti redatelja koji je spriječen bolešću. Premda je ekranizaciju istoimena kontroverznog romana Ive Balenovića, pretvorenog i u kazališni komad, već pogledalo 27 tisuća gledatelja diljem Hrvatske, svoju istarsku distribuciju započinje upravo Festivalom u Puli. „Film smo završili u siječnju, a već u veljači su se počeli pojavljivati piratski DVD-ovi tako da smo odlučili odmah krenuti s distribucijom“, osvrnuo se Babić na neke od problema hrvatske kinematografije. Inače, ovim je filmom najavio i svoj oproštaj od producerske karijere zbog straha da će u nedostatku sredstava, filmovi u budućnosti gubiti na kvaliteti. Ovaj „uznemirujući film“, sniman je „kamerom s ramena“ kako bi se hiperrealistično, gotovo dokumentarno prikazalo urbanu frustraciju i PTSP-ovsko beznade. Ključnu i svoju prvu glavnu filmsku ulogu Rene Bitorajac je prihvatio bez previše promišljanja. „Ovo nije otkrivanje tople vode u filmu, sve je vrlo životno i ljudi su to prepoznali. Možete ih žaliti ili osuđivati, ali takvi ljudi postoje“, rekao je glumac o svojoj ulozi dodavši kako je sretan što ga prolaznici više ne dozivaju samo imenima uloga iz televizijskih serija, već ga zovu Krpa i citiraju njegove rečenice iz filma. Kao dio ekipe predstavio se i na Festivalu sveprisutni i iznimno popularni Emir Hadžihafizbegović čestitavši hrvatskim kolegama na sjajnoj glumačkoj ekipi. Društvenu ulogu filma istaknula je i glumica Ljiljana Bogojević,

koja tumači ulogu Filipove majke rekavši kako se nada da će film prenijeti poruku roditeljima da ne zatvaraju oči pred istinom i problemima svoje djece.

Na sljedećoj konferenciji za novinare u Circolu Arsen Anton Ostojić, predsjednik Društva hrvatskih filmskih redatelja, a uz Sašu Vojković i Zvonimira Jurića i član Ocjenjivačkog suda za dodjelu nagrade Fabijan Šovagović proglasio je ovogodišnjeg, devetog po redu laureata nagrade za poseban glumački doprinos hrvatskoj kinematografiji: „To je najveći vječni mladić hrvatskog filma – Relja Bašić!“ Presjek njegova opsežnog, pedesetšestogodišnjeg rada na filmu, uobličila je nagrađivana redateljica Tanja Golić kratkim kolažnim dokumentarcem u kojem su uz isječke iz najpoznatijih filmova o Relju Bašiću progovorili redatelji Vatroslav Mimica, Eduard Galić, Lordan Zafranović, Fadil Hadžić, Bogdan Žižić, Krsto Papić, Petar Krelja i Hrvoje Hribar. „U Hollywoodu je igrao slavenske seljaci, a u jugoslavenskim aristokrate“, našalio se Hribar. „Možeš igrati stotine uloga, ali uvijek ćeš ostati Fulir“, komentirao je istom prigodom Krsto Papić. Gledajući film Relja Bašić se sa smiješkom prisjećao uloga prikazanih u isječcima. Iako je na pozornici u Areni bio mnogo puta, pa čak i na prvom Festivalu s filmom *Kreše Golika*, u najljepšoj mu je uspomeni ostala Pula 1966. kada je osvojio Zlatnu arenu za Berkovićev *Rondo*. „Pula mora biti strpljiva i pričekati da za film dođu neka bolja vremena jer bi mogla postati najvažnije regionalno okupljalište filmaša ovog dijela Europe. Vjerujem u budućnost Pulskog festivala i smatram kako je neusporediva s drugim festivalima“, istaknuo je ovogodišnji laureat nagrade Fabijan Šovagović.

HRVATSKOM FILMU NEDOSTAJE URBANIH TEMA

razgovarao: Matko Botić

Pamtite li vaše prve dolaskе na Pulski festival?
Prvi sam puta bio daleke 1954. godine s *Koncertom Branka Belana*, godinu dana kasnije i s *Milionima na otoku Branka Bauera*, a kasnije sam dolazio s gotovo svakim svojim filmom. Pula je u to doba zaista bila nešto drugo, jedan

od rijetkih veselih i iskrenih susreta različitih kinematografija i glumaca koji su se poznavali i poštivali, posebno se sjećam beskrajno dugih noći na terasi hotela Rivijera. Konkurencija je bila dosta jaka jer je postojala selekcija. Nisam vidio ovogodišnje filmove, ali mislim da bi u ondašnjoj konkurenciji mnogi recentni naslovi znatno slabije prošli. Možda se ovo što ću sada reći mnogima neće svidjeti, ali ja još uvijek vjerujem da bi se za par godina moglo ponovo napraviti festival kinematografija jugoistočne Europe, jer bi to bilo puno zanimljivije. Znam da je to zahtjevan program i u financijskom smislu, nema više Tita koji je kao filmoljubac osiguravao neograničena sredstva za Festival. Mislim da bi većom i oštrijom konkurencijom potakli domaće filmske snage na još veći trud i rad.

Što vam je iz brojnih Pula osobito ostalo u sjećanju?

Pamtim svog velikog prijatelja, prerano umrlog erudita Zvonimira Berkovića, koji je, iako je radio intimističke filmove, dobro prolazio u Areni. Ipak, treba reći kako su puno bolje prolazili ratni filmovi poput *Walter brani Sarajevo* i *Most* Hajrudina Krvavca. Sviđa mi se što se restauriralo Kino Valli, jer je to jedno mjesto na kojem se mogu prikazivati filmovi koji nisu za široke mase.

Govorili ste o regionalnim druženjima. Jeste li ostali u kontaktu s prijateljima i kolegama iz drugih bivših jugoslavenskih republika, a danas samostalnih država?

S nekima od njih sam održao kontakt i dugotrajno prijateljstvo, većinom s onima koji su se otvoreno suprostavili Miloševićevom režimu. Milena Dravić, Ljubiša Samardžić, Bora Todorović i Ljuba Tadić su ljudi s kojima sam se viđao i s kojima sam uvijek imao teme za razgovor i razloga za druženje.

Kakvo gledate na stanje hrvatske kinematografije danas?

Imamo velik broj mladih talentiranih glumaca, a starija i srednja generacija koju čine ljudi poput Mustafe Nadarevića, Rade Šerbedžije i Ive Gregurevića ima što reći i u europskim okvirima. Nije problem u glumcima, mislim da je problem u scenarijima. Čitajući kratke sadržaje ovogodišnjih filmova u nacionalnom programu, primjećujem totalni manjak urbanih tema, većina scenarija bavi se ruralnim motivima. Čini mi se da je tome doprinijela i televizija, trenutno je najurbanija televizijska serija *Stipe u gostima*, a mislim da je to daleko od urbanoga. Ja žalim za tom urbanom prošlošću, ali što možemo, vremena se mijenjaju.

Ove ste godine dobili dvije nagrade, nagradu Fabijan Šovagović Društva hrvatskih filmskih redatelja i Vjesnikovo priznanje koji nosi naziv Kreše Golika. Koliko vam znače ova priznanja?

Znače mi jako puno. Jedino što me boli, u nizu nagrada koje sam dobio što za kazalište, što za film, nijednom nisam dobio Nagradu grada Zagreba. Proglašavali su me najzagrebačkim glumcem, u najzagrebačijem filmu, ali tu nagradu nikad nisam dobio.

RAZGOVOR S BRANKOM GOMBAČEM

Kodak ponovno nagrađuje najboljeg snimatelja

razgovarala: Nicole Vojak

Multinacionalna tvrtka Kodak jedan je od pokrovitelja ovogodišnjeg Festivala u Puli. Do 2006. na Festivalu je dodjeljivana nagrada *Kodak* za najbolji snimateljski rad u hrvatskom filmu. Nakon tri godine stanke, nagrada će se od ove godine ponovno početi dodjeljivati, i to snimatelju čiji je rad istodobno zavrjedio Zlatnu arenu. Tim je povodom naš sugovornik Branko Gombač, predstavnik Kodaka, tvrtke koja je odavno postala istoznačnica vrhunskog snimanja.

Kako je došlo do ponovne suradnje Kodaka s Festivalom u Puli i zbog čega ste ove tri godine «pauzirali»?

Kodak je još od prvih početaka bio sponsor Festivala. To nam je obostrano puno značilo, jer je filmski festival stvarno značajna manifestacija i u širim razmjerima. Kodak je ranijih godina bio važan pokrovitelj. Sjećam se sjajnih događanja i u Areni i u sadašnjem Domu hrvatskih branitelja, gdje se je odvijao najveći dio druženja i stručnih

razgovora. Davno je to bilo, od samih početaka Festivala u Puli. Ne mogu točno reći zašto je naša suradnja prestala. To je kao i u životu, bilo je tu mnogo uspona i padova s obje strane. Pretpostavljam da su nas iznenadile okolnosti u kojima smo se našli i ljudi, ovakvi i onakvi, a i mogućnosti. Ja ne bih to nazvao prekidom, više kao jedna pauza ili predač. I evo sad smo opet zajedno. Želja nam je da ponovno surađujemo. Moglo bi se reći da je povod tome pomalo osoban, ali naravno i našeg principala, tvrtke KODAK. Neka ovo bude početak nastavka uspješne suradnje na obostrano zadovoljstvo i korist.

Od čega se sastoji nagrada?

Nagrada u iznosu od tisuću i pol eura dodjeljuje se za najbolji snimateljski rad, a u obliku je KODAK negativna prema izboru dobitnika. Ova nagrada stimulira snimatelje na daljnji kvalitetan rad. Zadnji je put nagradu dobio Vjekoslav Vrdoljak. Također, dobili su je Branko Linta, Slobodan Trninić i mnogi drugi.

Što vama osobno predstavlja filmska umjetnost?

Volim pogledati filmove da se opustim, kao svi. Volim se opuštati uz film i uživati u gledanju. Najčešće gledam akcijske filmove. Ipak, mislim da se hrvatski film previše osvrće na crnu tematiku... Vidim da smo napravili veliki korak unaprijed

što se naše kinematografije tiče. Međutim, volio bih da nam i teme budu malo veselije. Isto tako, mislim da je hrvatski film dobio na značaju. Sve je pitanje financiranja, na žalost.

Ovogodišnji Festival, drukčiji od ranijih?

Mislim da je izvrstan. Prije svega zahvaljujem ravnateljici Festivala gospođi Zdenki Višković-Vukić, što nam je omogućila da u zadnji trenutak sa skromnim sponzorstvom sudjelujemo na Festivalu. Koristim ovu priliku da pohvalim cijelu ekipu koja se svake godine trudi da Festival izgleda sve bolje i bolje. Organizacija je vrlo profesionalna, napreduje iz godine u godinu.

Nacionalni natjecateljski program

Razgovori s članovima ekipe filma *Metastaze*

pišu Jordanka Grubač i Matko Botić

Producent Stanislav Babić

Vrijeme za film je izuzetno teško

Metastaze nisu vaša prva suradnja s redateljem Brankom Schmidtom.

Radili smo zajedno i njegov prethodni film *Put lubenica* koji je postigao zavidan međunarodni uspjeh, osvojio je sedam grand prix-a na stranim festivalima. Već sam tada osjetio da među nama postoji dobra vibra i komunikacija, jer je na filmu najteže raditi kada redatelj i producent ne shvaćaju probleme onog drugog. Autor uvijek želi sve najbolje, često i iznad svojih mogućnosti. Branko

Schmidt jedan je od rijetkih redatelja koji nema tih problema, on je na neki način i menadžer filma, svjestan je da ne može trošiti iznad mogućnosti. Film i njegova kamera su neumoljivi, što snimiš to i dobiješ, s time da je jedini ograničavajući faktor novac. Branko i ja imamo slične poglede na te stvari, pa je bilo normalno da nastavimo suradnju i na *Metastazama*. Imali smo sreću u kinima, u domaćoj kinematografiji sve više od pet tisuća gledatelja je uspjeh, a mi smo eto skupili skoro trideset tisuća gledatelja, što nas čini veoma zadovoljnim. Taj je broj dobra referenca koja bi, da su druga vremena, podrazumijevala da nastavim suradnju sa Schmidtom i dalje.

Znači li to da nastavka suradnje ipak neće biti?

Na žalost, povlačim se jer mislim da je vrijeme za film veoma teško. Ja ne želim eksperimentirati i raditi amaterski. Po mojim iskustvima bez milijun eura danas se ne može napraviti dobar film, a novac je sve teže naći. Do nekih boljih vremena, povlačim se iz ovog posla.

Metastaze su jedini hrvatski film ove godine koji se u kinima našao prije Pulskog festivala.

Snimili smo film u rekordnom roku i već u siječnju film je bio gotov. U veljači smo nailazili na puno piratskih kopija filma i postojala je realna mogućnost da prije Pule tržište bude preplavljeno s piratima. Jedino rješenje bilo je da film već na proljeće ode u kina i to se pokazalo odličnim potezom za *Metastaze*, iako smo to dosta nerado učinili. No, ako je već postojao interes za film, bolje da ga publika vidi na platnu, nego na piratskim DVD-ima.

Otkupili ste prava na knjigu Ive Balenovića nedugo nakon izlaska. Odmah ste prepoznali filmski potencijal u tom djelu?

Branko Schmidt je pročitao roman čim je izašao i odmah me nazvao, govoreći kako ima sjajan prijedlog za film. Stupili smo u kontakt s izdavačem, tada je to još bio roman objavljen pod pseudonimom Alen Bović, i neugodno se iznenadili jer je postojalo već tri ili četiri interesena da otkupe ta prava. Ja sam inače pragmatičan, i kada sam vidio da je Branko stvarno jako zainteresiran za tu priču, ponudili smo „nemoralnu ponudu“ i dobili prava za film. Odmah smo krenuli s izradom scenarija. Prva je varijanta bila u suradnji sa samim piscem, ali Schmidt nije bio zadovoljan pa smo odlučili povjeriti taj dio posla Ognjenu Sviličiću, koji je i napravio završnu verziju scenarija.

Koliko je film različit od istoimene knjige i kazališne predstave?

Razlikuje se dosta i mislim da je to dobro. Knjiga je polučila uspjeh, po njoj je napravljena i vrlo dobro primljena kazališna predstava, pa bi bilo riskantno raditi treću reciklažu na isti način. S izmjenama na filmu mislim da smo napravili dobar film na bazi isto tako dobre knjige.

Metastaze nastavljaju svoj život i nakon Pulskog festivala.

Prvo ćemo završiti hrvatsku distribuciju u Istri, zatim idemo u Bosnu i Hercegovinu, Srbiju i Sloveniju, svi su oni pokazali zanimanje za *Metastaze*. Film će krenuti i na međunarodne festivale, redatelj je s njim bio na Moskovskom festivalu, spremamo se i u Meinheim, Varšavu...

Snimatelj Dragan Ruljančić

Ples glumaca i snimatelja

Metastaze su vaš prvi dugometražni igrani film nakon dulje pauze.

U zadnje vrijeme sam se više posvetio dokumentarcima i putovanjima. Prošao sam Aziju, Afriku, Južnu Ameriku, bavio se dokumentarnim formama, a onda sam u jednom trenutku poželio ponovo snimati igrane filmove.

Snimateljski rad u Metastazama vrlo je specifičan, s kamerom iz ruke. To je, pretpostavljam, bila redateljeva ideja?

Branko je htio da radimo kadar scenu, da to bude iz ruke i dokumentarno. Ja sam mu rekao da bi bilo dobro da kadar ipak sadržava čvrstu filmsku kompoziciju. Radio sam te scene tako da ne izgledaju umjetno, unaprijed postavljeno, ali svejedno s puno pripreme oko svakog kadra. Gotovo cijeli film je snimljen s uskim, 25 milimetarskim objektivom, i to je bio problem jer nisam vidio cijelu scenu i glumce. Morao sam osmisliti vlastitu mizanscenu, pa su mi glumci rekli da ponekad izgleda kao da plešemo zajedno, ili oni oko mene, ili ja oko njih.

Koliko je bilo zahtjevno na takav način snimati film?

Bilo je zahtjevno jer nije bilo mogućnosti pogreške. Scena je u jednom kadru i ako ste nešto fulali – fulali ste. Svi smo morali biti maksimalno odgovorni i spremni.

Montažer Hrvoje Mršić

Samo osamdeset i tri kadra

Metastaze su treći film Branka Schmidta koji ste montirali.

Bio sam asistent montaže na *Putu lubenica*, i na kraju sam stjecajem okolnosti na špicu filma naveden kao

montažer, pretpostavljam zato što sam imao neke ideje koje su se njemu sviđale. Suradnja se nastavila i na jednom dokumentarcu, u međuvremenu smo se i sprijateljili i bilo je logično da surađujemo na *Metastazama*.

Film je specifično snimljen, koliko ga je bilo teško uvjerljivo montirati?

Metastaze su bile tehnički najlakše za montažu, to je zbog kamere iz ruke i dugih kadrova bio najlakši posao koji sam radio. Film ima osamdeset i tri kadra, to je ekstremno malo za dugometražni igrani film. Morali smo jako paziti, gledali smo razne verzije scena koje su među sobom imale strašno male razlike i morali smo biti jako koncentrirani.

Glumac Rene Bitorajac u ulozi Krpe Mučno vam je od filma? To mi je drago čuti!

Gdje ste u sebi, ili oko sebe, našli toliko agresivnosti i frustracije da napravite lik Krpe?

Pa, ne bih govorio o agresivnosti jer kada vi napravite pet repeticija u kojima morate izraziti tu agresivnost onda to nije agresivnost nego energija koja glumi agresivnost i u službi je priče. Agresivnost mogu izraziti na cesti, privatno, a to je drugo. Mlad sam, temperamentan i nije mi bilo teško napraviti ovu ulogu, moram priznati.

A frustracija... ja u životu nisam frustriran čak ni ovim o čemu govori film. Znam da postoje neki takvi idioti, ali to me posebno ne frustrira. To bi trebalo frustrirati društvo, spoznaja da to postoji, i u toj količini da netko pogine, umre, nadrapa... Utoliko to mora biti frustracija za društvo.

Film je kažete, koncentracija razloga za frustraciju, evo, našeg društva...

Ne možemo pobjeći od toga, takvi ljudi postoje oko nas, a ovaj je film takvi *crnjak* u kojem su zaista koncentrirani svi loši elementi i načini ponašanja u društvu. Od nasilništva u obitelji, kriminala, droge, do huliganizma i alkohola... Sadržani su, dakle, svi ti užasni elementi, film ih prikazuje vrlo koncentrirano i zato je težak.

Vašem je Krpi sve to imanentno s tim što organski ne podnosi narkomane i drogu.

-Imate to, slična je i jedna uloga u *Trainspottingu*, stvarno ima takvih ljudi: ali, drogu ne može ni vidjeti ni čuti. Takav bi lik narkomana najradije ubio, a sve ostalo u njegovu životu i ponašanju je toliko grozno da moraš bježati kilometrima od njega kao osobe.

Jeste li se namučili fizički, a bogme i psihički, odraditi jedan ovakav lik?

Psihički smo se dosta istrošili, jesmo, a fizički ne toliko. Ima jedna scena gdje bježim od policije, to mi je bilo malo naporno jer sam bio bez kondicije. Dosta smo se trošili na snimanjima ali, zbog dobrih priprema, nismo puno radili. Bio je to itekako koncentrirani glumački rad na kojem smo se dosta potrošili, ali se nismo vremenski ubijali, mislim, nije dugo trajalo. Ja sam svoju

ulogu snimio za dvanaest dana. Ja sam gradski dečko i nije mi ništa od ovoga nepoznato, možda ne poznam konkretnu osobu ali gledam takve mlade ljude oko sebe i nije mi bilo teško izraditi lik Krpe.

Znači, dobra je priprema pola posla?

Jako smo puno radili na pripremama, iščitavali, radili na scenariju. Djelo je napisao Zagrepčanin Ivo Balenović, scenarij je pokušao raditi Slavonac Branko Schmidt, napravio ga je Splitsanin Ognjen Sviličić, tako da smo poslije u tekstu imali „sidi doli...“ Dobili smo, naime, vrlo šarolik govor, a ovo je ipak zagrebački, kvartovski film, sa zagrebačkom *spikom*, *šprehom*, i morali smo dosta raditi na tome i dosta mijenjati.

Stjecajem okolnosti propustili ste isti lik igrati u kazališnoj verziji.

Čini mi se da se to ne bi dalo usporediti s filmskom ulogom, bilo bi mi drago da sam i to uspio ali ovo mi je draže.

Osjetila sam pravu, pravcatu mučninu dok sam gledala film tako da sam u trenutku pomislila da sam pojela nešto krivo... ili da me hvata viroza...

To mi je drago čuti jer upravo je to film i htio postići. On je, opet kažem, koncentrat, nemate se vremena odmoriti, predahnuti, pa ta kamera koja s vrti, sjednete li preblizu i vama će se vrtjeti jer će te se naći u toj mašni zvanoj *Metastaze*... Meni kažu – toliko si mi odvratan u tom filmu da te ne mogu ni gledati! E, pa to smo htjeli!

Glumica Ljiljana Bogojević u ulozi Filipove majke

Život, sok, krv, meso

U ovom filmu ima nekoliko ženskih likova, odreda nesretnica, među njima ste i vaš lik. Rekli ste – nevelik glumački zadatak, no u cjelini filma značajan i rječit lik.

Stvarno, kad „složiš“ ovaj film vidiš da su sve žene u njemu jadne, nema niti jedne dominantne ili bar s nekom kvalitetom života, sve su ugnjetavane, no i to je naša stvarnost bar u jednoj dimenziji.

Koliko vam je neko osobno iskustvo majčinstva pomoglo u radu na ulozi Filipove majke?

Naravno da mi je pomoglo moje vlastito majčinstvo premda ne bi trebalo uspoređivati svoj privatni život jer ovo je ipak posao... Na neki mi je način konveniralo raditi tu ulogu jer imam djecu negdje toga ili blizu toga uzrasta. Drago mi je da sam imala priliku igrati majku narkomana koji se vraća iz komune, a ona čvrsto vjeruje da je izliječen i istinski je sretna zbog njegova povratka da zatvara oči pred istinom, želi samo zataškavati stvari i ne vidi, ili ne želi vidjeti, da je nastavio istim životom. U tom lošem odnosu s mužem, koji je i loš otac, ona želi iluziju sreće i to se, naravno, događa na štetu okoline.

Vaš „neveliki zadatak“ gubi se u činjenici da je taj lik odlično dopunio mozaik likova u ovom filmu.

Ma naravno, svaki zadatak, bilo u kojem projektu, ima svoje mjesto, ili što bismo rekli – nema malih uloga... Svemu sam pristupila s velikom odgovornošću, osobito zato što je ponuda glumaca zaista velika, a filmova malo, i sretni smo kada dobijemo ulogu.

I to dobrih glumaca! Vidjelo se to i na ovogodišnjoj Puli.

Potpuno se slažem. Gledala sam nešto filmova, to su kolege koji proživljavaju ulogu, prirodni su, emocionalni i puni glumačke energije, svaka čast.

Vaš je lik na neki način jednostavan i do kraja prirodan. Govoreći o glumačkom poslu uopće, spomenuli ste ipak neki nedostatak prirodnosti kod hrvatskih glumaca.

Da, ta neka patetika... ne bih htjela biti uvredljiva

ali, možda to još vuče korijene iz *gaveljanske* škole glume. Na sceni to može biti dobrodošlo, ni ja ne volim kada se na sceni lik izbanalizira, scena je jedan drugi medij. Ali, na filmu sve mora biti onako... bez povišene intonacije. Osim ako nije u funkciji, mora biti prirodno, mora biti život, sok, krv, meso. I kada to publika vidi i osjeti onda to prihvatiti i cijeni.

Nacionalni natjecateljski program

Utrka za nagradu Zlatna vrata Pule

Ocjena gledatelja u Areni za film

Kenjac – 4,31

Trenutačni poredak

Vjerujem u anđele – 4,57

U zemlji čudesa – 4,41

Kenjac – 4,31

Čovjek ispod stola – 3,77

Zagrebačke priče – 3,77

Crnci – 3,20

Naklon ekipe filma *Kenjac*

Gledatelji u Areni o filmu u Nacionalnom programu *Kenjac*

Klaudio Karlović (50)

Lijep film. Jako mi se svidio. Dobro su dočarali težak odnos oca i sina, priča je odlično sastavljena. Drama je upečatljivo uokvirena, a najviše mi se svidio pronalazak rješenja problema koji je itekako dobar.

Gordana Jugović (46)

Tema je izuzetna. Glumci su sve to uvjerljivo dočarali. Stvarno jako dobro. Mislim da je ovo što sam večeras odgledala nešto nesvakidašnje, i pritom ne mislim na temu, nego na sjajan uradak koji je filmska ekipa realizirala i pokazala. Potrudili su se i to je nagrađeno. Mislim da se većini publike film svidio jednako kao i meni.

Ivo Šegota (27)

Film je izvrstan. Sama priča, baš kao i emocije koje su prikazane su fenomenalne. Glumci su odlično sve to interpretirali. Uživao sam gledajući. Strašno me iznenadilo, nisam tako nešto očekivao od hrvatskog filma. Super je!

anketirale Nicole Vojak i Ana Miljanić

FILMOVI U NASTANKU

Na susretu s novinarima i gostima Festivala danas u 10 sati u kinu Valli predstaviti će se novi projekti hrvatskih dugometražnih igranih filmova, ali i jedan animirani

Prvi pogled na nove hrvatske filmove

U festivalskom programu *Filmovi u nastanku* posebnim filmskim kolažom s insertima i kratkim autorskim predstavljajima najavit će se slijedeći, već snimljeni novi hrvatski dugometražni igrani filmovi:

Neka ostane među nama Rajka Grlića, *Raj na zemlji* Ognjena Sviličića, *72 dana* Danila Šerbedžije, *Bella biondina* Daniela Marušića, *Neke druge priče* (koprodukcijski omnibus) Hanne A. W. Slak, Ivone Juke, Ines Tanović, Ane Marije Rossi i Marije Džidževe i *Show Must Go On* Nevija Marasovića, te dugometražni animirani film *Duga* Joška Marušića. Predstavnik HAVC-a izvjestit će o situaciji glede ostalih filmova odobrenih na natječajima i o očekivanim počecima snimanja. To su: *Lea i Darija - Dječje carstvo* Branka Ivande, *Caruso* Lordana Zafranovića, *Majka asfalta* Dalibora Matanića, *Šuma summarum* Ivana Gorana Viteza, *Kotlovina* Tomislava Radića, *Čovjek kojeg je pojelo more* Hrvoja Hribara, *Visoka modna napetost* Filipa Šovagovića, *Drugi* Ivone Juka, *Prevoditeljica* Biljane Čakić Veselić, *Hitac* Roberta Orhela, *Koko i duhovi* Danijela Kušana, *Vidovgrad* Ivana Pavličića, Kristijana Milića i Gorana Rukavine, *Djeca jeseni* Mladena Dizdara, *Zagrljaj noćnog broda* Igora Mirkovića i *Duh babe Ilonke* Tomislava Žaje.

Nacionalni program Festivala igranog filma u Puli otvoren je i za ostala igranofilmska ostvarenja duža od 70 minuta i na 35mm vrpici ili HD-u, kao i za koprodukcije koje zadovoljavaju uvjete propisane

Zakonom o audiovizualnim djelatnostima, prema kojem je hrvatski film: film čiji su redatelj i/ili producent državljani Republike Hrvatske ili pravna osoba sa sjedištem u Republici Hrvatskoj i u kojem je sudjelovanje hrvatskih autora, glumaca i drugih hrvatskih umjetnika i radnika ili hrvatskog kapitala od većeg značaja; zatim film proizveden od jednog ili više hrvatskih producenata s najmanje jednim hrvatskim autorom i s pretežnim dijelom hrvatskih filmskih radnika; kao i film proizveden u suradnji s inozemnim producentom sukladno Europskoj konvenciji o filmskoj koprodukciji (čl. 6. 10% hrvatskog udjela u proračunu filma u slučaju multilateralne koprodukcije, 20% u slučaju bilateralne koprodukcije).